

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, Liberec IV

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2022, č. j. 9491/22/5200-10423-705778, a ze dne 3. 6. 2022, č. j. 20402/22/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobami podanými v zákonné lhůtě žalobkyně napadla shora označená rozhodnutí žalovaného. Žalobou zaevidovanou pod sp. zn. 59 Af 17/2022 se domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 8. 3. 2022, č. j. 9491/22/5200-10423-705778, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) - platební výměr na daň silniční za zdaňovací období roku 2017 ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1154242/20/2601-51522-507384. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni vyměřena daň silniční za vozidlo RZ X ve výši 12 324 Kč. Žalobou zaevidovanou pod sp. zn. 59 Af 23/2022 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 3. 6. 2022, č. j. 20402/22/5200-10423-705778, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí správce daně - platební výměr na daň silniční za zdaňovací období roku 2015 ze dne 19. 7. 2016, č. j. 998808/16/2601-51522-507384 (za stejné vozidlo ve shodné výši).
2. Žalovaný vyšel z platného technického průkazu vozidla série UC č. X při respektování opravného usnesení ze dne 4. 3. 2014. Z údajů technického popisu vozidla v technickém průkazu žalovaný ve shodě se správcem daně dovodil, že se jedná o nákladní automobil sklápěčkový LIAZ 150.261 kategorie N3 o dvou nápravách. Porovnáním údajů o největší povolené hmotnosti posuzovaného vozidla uvedených v technickém popisu vozidla dle poskytnutých fotokopii technických průkazů byl zjištěn nesoulad, neboť dle původního technického průkazu vozidla RZ X série AK č. X byl údaj o největší povolené hmotnosti vozidla 17 000 kg, naproti tomu dle pozdějšího technického průkazu vozidla série UC č. X vydaného dne 18. 1. 2010 místo původního technického průkazu série AK č. X byla uvedena největší povolená hmotnost vozidla 8 990 kg. Vzhledem ke skutečnosti, že údaje o největší povolené hmotnosti vozidla jsou zásadní pro správné posouzení a stanovení daňové povinnosti na dani silniční, zaslal správce daně Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, žádost o vyjasnění rozdílnosti těchto údajů. Magistrát města Liberec, odbor dopravy odpověděl, že technický průkaz série UC č. X je platným dokladem vozidla RZ X, a dále sdělil, že při vystavení technického průkazu série UC č. 998087 za technický průkaz série AK č. X došlo k chybnému zápisu největší technicky přípustné/povolené hmotnosti vozidla. Platné údaje jsou uvedeny v původním technickém průkazu série AK č. X, tj. největší technicky přípustná/povolená hmotnost vozidla RZ X je 17 000 kg. Opravné usnesení, kterým byly chybné údaje v technickém průkazu vozidla RZ X série UC č. X o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti opraveny, ze dne 4. 3. 2014 nabylo dle sdělení příslušného správního orgánu právní moci dne 18. 4. 2014.
3. Svou konstrukcí jde o vozidlo určené jen pro dopravu nákladů, tedy vozidlo určené výlučně k přepravě nákladů ve smyslu věty druhé § 2 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční. Na tomto závěru podle žalovaného nemůže nic změnit ani žalobkyní uváděná montáž hydraulické ruky pro manipulaci s břemeny. Ze zápisu v technickém průkazu, ať původního či nového, nevyplývá provedení změny kategorie vozidla, došlo jen ke zvýšení pohotovostní hmotnosti a snížení užité hmotnosti vozidla,

kategorie a druh vozidla nebyly změněny. Žalovaný zdůraznil, že daň silniční je založena na formálním stavu zápisu ve veřejném rejstříku - registru silničních vozidel, proto vycházel z údajů zapsaných v technickém průkazu vozidla. Je nerozhodné, zda žalobkyně vozidlo užívá či neužívá, tzv. těžké nákladní automobily a jejich přídatná vozidla jsou pro zdanění silniční daní specifickou skupinou, předmětem daně může být i vozidlo fakticky neprovozované. Jedinou možností, jak docílit zániku předmětu daně, je dočasné vyřazení vozidla, případně vyřazení vozidla z provozu v terminologii zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ve znění platném od 1. 1. 2015. Sděleními Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, však bylo potvrzeno, že vozidlo nebylo v předmětných zdaňovacích obdobích vyřazeno z registru a bylo registrováno v České republice a žalobkyně byla zjištěna jako provozovatel vozidla, je tedy poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční.

II. Žaloba

4. Žalobkyně v podaných žalobách především nesouhlasila se závěry správce daně a žalovaného, že nákladní automobil RZ X, jehož je vlastníkem, je předmětem silniční daně dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Správce daně i žalovaný striktně a zcela formalisticky vycházejí z rozhodnutí soudů, podle nichž má daň silniční povahu přímé majetkové daně, která je v situaci, kdy je vozidlo zapsáno v registru vozidel, ukládána bez ohledu na to, zda vozidlo bylo či nebylo v daném zdaňovacím období užíváno. Tento soudy zastávaný názor není dle žalobkyně správný, neboť nelze bez dalšího ve všech případech tvrdit, že daň silniční je typická daň, která dopadá na věc obdobně jako např. daň z nemovitých věcí. Tento závěr nemůže obstát, neboť silniční daň nepostihuje vlastníka vozidla, které není registrované v registru silničních vozidel, tj. samotné vlastnictví vozidla není zatíženo silniční daní, jako je tomu např. u dani z nemovitostí. Daň silniční není typickou přímou majetkovou daní i z hlediska vazby na skutečného provozovatele vozidla, který je poplatníkem daně. Výklad § 2 odst. 3 zákona o dani silniční prováděný soudy, který přejímají správní orgány, jde proti smyslu a účelu samotného zákona o dani silniční, do kterého byla úprava podmínek zdanění nákladních automobilů s hmotností nad 3 500 kg přijata v souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie a implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/62/ES. Již samotný název této směrnice - o výběru poplatků za užívání určitých pozemních komunikací těžkými nákladními vozidly - charakterizuje druh a zejména účel zdanění, kdy silniční daň má v jistém smyslu zmírňovat nepříznivé dopady provozu těžkých nákladních vozidel na pozemních komunikacích a přispívat na úhradu nákladů na opravy a budování silniční a dálniční infrastruktury. Tomu odpovídá i skutečnost, že výnosy z daně silniční plynou do rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury, který je následně vydává právě na výstavbu, opravy a údržbu silnic a dálnic. Jde tedy o daň účelově určenou. Daň silniční má postihovat ta nákladní vozidla, která zatěžují komunikace, tj. ta, která jsou v daném zdaňovacím období užívána. Posuzované vozidlo však nemělo po celou dobu zdaňovacího období roku 2015 ani 2017 platnou technickou kontrolu a jeho provoz tak byl zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, zakázán. Pokud do registru silničních vozidel nemůže být zapsáno vozidlo nesplňující technickou způsobilost, měla by být stejně pozastavena i povinnost platit silniční daň u vozidla sice v registru zapsaného, ale bez technické způsobilosti

k provozu. Konstrukci daně silniční zastávanou správními orgány žalobkyně považovala za odporující Ústavě České republiky.

5. Pokud by krajský soud opakovaně potvrdil závěr, že posuzované vozidlo je předmětem daně silniční, žalobkyně namítala, že se žalovaný ani správce daně dostatečně nezabývali jejími námitkami, že toto vozidlo bylo po celé rozhodné období roku 2015 i roku 2017 vozidlem, jehož největší povolená hmotnost je nižší než 12 000 kg, tj. bylo u něj odůvodněno snížení sazby silniční daně o 100 % dle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční. Při určení největší povolené hmotnosti vozidla je určující zápis o této hmotnosti v technickém průkazu vozidla. V technickém průkazu posuzovaného vozidla série UC č. X ze dne 18. 1. 2010 je uveden údaj o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti 8 990 kg. Tento údaj je v technickém průkazu vozidla uveden až do 17. 1. 2019, kdy byla provedena oprava údajů o této hmotnosti a byl zapsán nový údaj 17 000 kg. Dle žalobkyně měl proto jak žalovaný, tak správce daně až do 17. 1. 2019 povinnost vycházet z údajů uvedených v technickém průkazu vozidla, jež je veřejnou listinou. Žalovaný i správce daně ale namísto zápisu o největší povolené hmotnosti v technickém průkazu vycházeli z opravného usnesení Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 4. 3. 2014, č. j. MML 045558/14, které ale nebylo až do 17. 1. 2019 v technickém průkazu nijak provedeno. Dle žalobkyně nelze údaje v technickém průkazu opravit opravným usnesením, které navíc nebylo žalobkyni řádně doručeno a nebylo podepsáno. Žalobkyně již v řízení před žalovaným namítala, že opravné usnesení, které bylo žalobkyni doručeno do datové schránky neobsahovalo podstatné náležitosti rozhodnutí dle § 69 odst. 1 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nebylo opatřeno elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, a proto se nejedná o rozhodnutí a nelze k němu jako nicotnému přihlížet.
6. Žalobkyně konstatovala, že je jí znám právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 Afs 159/2019-38, že opravným usnesením byla oprava údaje o největší povolené hmotnosti vozidla řádně provedena. Tento závěr však považovala žalobkyně za nesprávný a neúplný, když Nejvyšší správní soud neprováděl v tomto směru žádné dokazování ve vztahu k formě opravného usnesení a zkoumání jeho náležitostí a způsobu doručení žalobkyni. Nejvyšší správní soud neprováděl ani dokazování technickým průkazem vozidla, ve kterém byla dne 17. 1. 2019 oprava údajů provedena. Žalobkyně proto požadovala, aby krajský soud opravné usnesení přezkoumal a odpověděl na otázku, zda ho lze považovat za rozhodnutí, když neobsahuje podpis oprávněné úřední osoby a když na jeho základě nebyla provedena změna v technickém průkazu vozidla, a to až do 17. 1. 2019, ačkoli je nesporné, že Magistrát města Liberce měl technický průkaz k dispozici podstatně dříve. Žalobkyně navrhovala provést důkaz opravným usnesením ze dne 4. 3. 2014 a kopií aktuálního technického průkazu vozidla.
7. Ze strany správce daně byl vůči žalobkyni použit zcela nestandardní přístup a tím bylo porušeno její ústavně zaručené právo na rovnost před zákonem. Správce daně totiž běžně neověřuje pravost údajů zapisovaných do veřejné listiny u všech vozidel zapsaných v registru motorových vozidel. Zkoumat úplnost či správnost technického průkazu jako veřejné listiny ostatně ani mezi kompetence správce daně nepatří. Žalobkyně navrhovala zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na napadené rozhodnutí. Otázka nakolik je smyslem daně silniční zdanit vlastnictví vozidla, které je předmětem daně, a nakolik má být zdaněno používání dopravní infrastruktury, byla opakovaně posouzena nejen správními soudy, ale i Ústavním soudem. Z ustálené judikatury je zřejmé, že jakkoli v pozadí daně silniční stojí snaha určitým způsobem zohlednit užívání dopravní infrastruktury, není daň silniční daní za použití této infrastruktury, nýbrž daní za vlastnictví majetku, k jehož používání je taková infrastruktura zpravidla nezbytná. Daň silniční se pak výše naznačenému účelu pouze přibližuje prostřednictvím určení předmětu daně a snižováním sazby daně v zákonem stanovených případech, to vše nicméně v rámci povahy silniční daně jako daně majetkové. Zákonná úprava silniční daně byla shledána souladnou s ústavním pořádkem, jak plyne z usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 282/20, nebo ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 1360/20. Argumentaci rozporem daně silniční s Ústavou České republiky tak nelze považovat za důvodnou. V tomto ohledu je totiž zásadní, že jakýkoli subjekt, který je provozovatelem vozidla zatíženého daní, má k dispozici nástroj, jak se daňové povinnosti vyhnout, spočívající v možnosti vozidlo vyřadit z provozu.
9. Pokud jde o otázku nejvyšší povolené hmotnosti vozidla, vycházel žalovaný při posouzení daňové povinnosti žalobkyně z fotokopie technického průkazu série UC č. X, jež mu byla poskytnuta Magistrátem města Liberec. Daň silniční je nicméně principiálně založena na formálním stavu zápisu v registru silničních vozidel. Technický průkaz je pak osvědčením ve smyslu § 154 a násl. správního řádu, které toliko osvědčuje údaje zapsané v registru silničních vozidel. Správce daně, stejně jako žalovaný přitom měli povědomost o tom, že údaje v technickém průkazu vozidla, který měli k dispozici, byly po určité době uvedeny zčásti nesprávně. O tom, že údaje v osvědčení jsou uvedeny nesprávně, byla žalobkyně informována opravným usnesením ze dne 4. 3. 2014. Žalobkyně se tedy dovolává snížení daně silniční na základě údaje, o jehož nesprávnosti v posuzovaných zdaňovacích obdobích věděla. Současně je třeba zdůraznit, že ze tří údajů, jež jsou v technickém průkazu uvedeny a z nichž lze dovodit nejvyšší povolenou hmotnost (kategorie vozidla, nejvyšší povolená hmotnost a povolená hmotnost na nápravu), je pouze ten, kterého se dovolává žalobkyně, v nesouladu. Z výše uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že žalobkyně nemohla v posuzovaných zdaňovacích obdobích legitimně spoléhat na správnost údaje o nejvyšší povolené hmotnosti v osvědčení o registraci vozidla. V posuzovaných zdaňovacích obdobích byl nesprávný údaj v technickém průkazu již pravomocně opraven. Dle žalovaného se žalobkyně nemůže dovolávat ani toho, že k opravě nesprávně uvedeného údaje v technickém průkazu došlo až následně, protože to byla právě žalobkyně, která neumožnila správnímu orgánu opravu tohoto údaje v osvědčení provést. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 Afs 159/2019-38, podle něhož „je třeba mít za to, že od právní moci opravného usnesení, tj. od 18. 4. 2014, byl údaj o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti v technickém průkazu uveden správně. Jinými slovy, od uvedeného dne se již stěžovatelka nemohla dovolávat (nehledě na skutečnost, že nepředložila Magistrátu města Liberce technický průkaz a osvědčení o registraci vozidla k provedení opravy) údaje o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti v rozsahu 8.990/8.990 kg jako údaje správného.“ Žalovaný i správce daně se tedy údajů uvedených v technickém

průkazu ve znění opravného usnesení dovolávají zcela po právu. Pokud jde o namítané vady opravného usnesení, měla žalobkyně možnost se proti samotnému opravnému usnesení bránit. V posuzované věci pak správce daně i žalovaný měli povinnost respektovat opravné usnesení coby správní akt, kterému svědčí presumpce správnosti. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve je třeba zdůraznit, že krajský soud rozhoduje ve vztahu ke zdaňovacímu období 2015 podruhé, neboť jeho předchozí rozhodnutí, které se tohoto zdaňovacího období týkalo, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 Afs 159/2019-38. Důvodem pro zrušení však nebylo posouzení otázky, zda bylo posuzované vozidlo předmětem daně silniční. Právě naopak, Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkázal. Soud proto nevidí žádný důvod se od již jednou formulovaných závěrů v rozsudku ze dne 5. 4. 2019, č. j. 59 Af 21/2018-50, odchýlit, a to samozřejmě ani ve vztahu ke zdaňovacímu období 2017.
12. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 Afs 159/2019-38, shrnul, že vozidlo žalobkyně *ve všech posuzovaných zdaňovacích obdobích splňovalo všechny vyjmenované podmínky podle § 2 odst. 1, věty poslední (ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2013), resp. § 2 odst. 3 (ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2014 až 2015), zákona o dani silniční. Krajský soud tedy nepochybil, pokud ve shodě se správními orgány uzavřel, že stěžovatelčino vozidlo je předmětem silniční daně. Jím provedený výklad odpovídá celkové koncepci a smyslu silniční daně, jak Nejvyšší správní soud vysvětlil ve výše zmíněném rozsudku č. j. 2 Afs 5/2012 - 22, podle nějž „zákonodárce proto touto daní zatížil vozidla, jejichž provoz, již z jejich samotné technické povahy, implikuje vyšší produkci negativních externalit (vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t, určená výlučně k přepravě nákladů [...]).“*
13. K zákonná úpravě daně silniční se opakovaně vyjádřil i Ústavní soud, např. v usnesení ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 1360/20, uvedl: *„Jak správně ve své judikatuře dovodil Nejvyšší správní soud, tak „silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (...). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý“ (srov. rozsudek ze dne 15. 8. 2012 č. j. 1 Afs 54/2012-46, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 18. 5. 2006 č. j. 2 Afs 101/2005-39, publikovaném pod č. 1358/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že ke zdanění silniční daně dochází bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno. Proti takto přesvědčivě vysvětlené interpretaci zákona Ústavní soud neshledal žádné výhrady.“*

14. Tvrdí-li žalobkyně, že se žalovaný dostatečně nezabýval jejími námitkami, že posuzované vozidlo bylo po celé rozhodné období roku 2015 i roku 2017 vozidlem, jehož největší povolená hmotnost je nižší než 12 000 kg, tj. bylo u něj odůvodněno snížení sazby silniční daně o 100 % dle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, je třeba konstatovat, že v odvolání ze dne 3. 11. 2020 proti rozhodnutí správce daně ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1154242/20/2601-51522-507384 (platební výměr za zdaňovací období roku 2017), žádná taková námitka uvedena nebyla. V odvolání ze dne 21. 8. 2016 proti rozhodnutí správce daně ze dne 19. 7. 2016, č. j. 998808/16/2601-51522-507384 (platební výměr za zdaňovací období roku 2015), uvedena byla, a žalovaný se jí také podrobně zabýval v odst. [61] až [71] napadeného rozhodnutí ze dne 3. 6. 2022, č. j. 20402/22/5200-10423-705778. Žalovaný byl navíc vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeném v rozsudku ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 Afs 159/2019-38, jímž kasační soud zrušil kromě rozsudku zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2019, č. j. 59 Af 21/2018-50, i rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 18386/18/5200-10423-705778 (v němž přezkoumával platební výměry za zdaňovací období let 2014 a 2015). Nejvyšší správní soud v citovaném zrušujícím rozsudku v odst. [48] konstatoval: *„Nejvyšší správní soud předně uvádí, že není důvodná stěžovatelčina námitka, podle níž ve správním spise není důkaz o tom, že údaj o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti vozidla v novém technickém průkazu UC č. X byl řádně opraven. Opak je pravdou. Ve správním spise se nachází nejen sdělení Magistrátu města Liberce, odboru dopravy, ze dne 5. 8. 2014 o tom, že provedl opravu chybně uvedeného údaje o největší technicky přípustné/povolené hmotnosti 8.990/8.990 kg formou opravného usnesení, které nabylo právní moci dne 18. 4. 2014, ale součástí správního spisu je i kopie samotného opravného usnesení ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. CJ MML 045558/14. Z něj vyplývá, že stěžovatelka byla poučena o možnosti proti němu podat odvolání, čehož prokazatelně nevyužila (resp. opak v tomto řízení netvrdila ani neprokázala). Pokud nyní namítá, že jí uvedené usnesení s výzvou k předložení technického průkazu a osvědčení o registraci vozidla za účelem provedení opravy nebylo doručeno s řádným elektronickým podpisem, pak mohla a také měla (v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*) takovou skutečnost namítat právě ve vztahu k Magistrátu města Liberce, který opravné usnesení vydal a s nímž se stěžovatelka nepochybně měla možnost seznámit (což nikterak nerozporuje). V opačném případě je třeba toto rozhodnutí považovat za zákonné, dokud nebude zákonem předvídaným postupem zrušeno (k čemuž dosud prokazatelně nedošlo).“* S výše citovaným názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje, a proto nedoplňoval dokazování opravným usnesením ze dne 4. 3. 2014 ani aktuálním technickým průkazem vozidla, jak požadovala žalobkyně.
15. Námitku porušení práva na rovnost před zákonem, jež žalobkyně dovozovala z toho, že správce daně běžně pravost údajů zapisovaných do veřejné listiny u vozidel zapsaných v registru motorových vozidel neověřuje, považuje zdejší soud za absurdní. Pokud měl správce daně pochybnosti o správnosti údajů uvedených v technickém průkazu vozidla série UC č. 998087, obrátil se logicky s dotazem na kompetentní správní orgán Magistrát města Liberec, odbor dopravy.

IV. Závěr a náklady řízení

16. Žaloby s odkazem na shora uvedenou argumentaci shledal soud nedůvodnými, proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 8. března 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu